

Varoitus ja rohkaisu Hepr. 10:26-39

26. Jos me **tahallamme jatkamme synnin tekemistä päästyämme tuntemaan totuuden, ei ole enää uhria meidän syntiemme tähden**

27. vaan kauhea **tuomion odotus ja tulen kiivaus**, joka syö vastustajat.

28. Joka hylkää Mooseksen lain, sen on armotta kuoltava kahden tai kolmen todistajan sanan nojalla.

29. Kuinka paljon ankaramman rangaistuksen ansaitsekaan mielestänne se, joka **tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan, pitää epäpyhänä liiton veren**, jossa hänet on pyhitetty, ja **pilkkaa armon Henkeä!**

30. Mehän tunnemme hänet, joka on sanonut: **"Minun on kosto, minä olen maksava"**, ja vielä: **"Herra on tuomitseva kansansa."**

31. **Kauhistuttavaa on langeta elävän Jumalan käsiin.**

32. **Muistakaa menneitä päiviä, jolloin te valoon päästyänne kestitte monet kärsimysten aiheuttamat kamppailut.**

33. Toisaalta teitä **häpäistiin ja ahdistettiin kaikkien katsellessa**, toisaalta taas olitte niiden kohtalotovereita, jotka kokivat samaa.

34. Te **kärsitte yhdessä vankien kanssa** ja iloiten hyväksyitte **omaisuutenne ryöstön**, sillä te tiesitte, että **teillä on parempi omaisuus, joka pysyy.**

35. Älkää siis heittäkö pois **rohkeuttanne, jonka palkka on suuri,**

36. sillä te tarvitsette **kestävyyttä, että täytteisitte Jumalan tahdon ja saisitte sen, mikä on luvattu.**

37. Vielä **vähän aikaa**, aivan vähän, niin **saapuu** se, joka on tuleva, eikä hän viivyttele.

38. Minun **vanhurskaani elää uskosta**, mutta jos hän vetäytyy pois, ei minun sieluni mielly häneen.

39. Me **emme** ole kuitenkaan niitä, jotka **vetäytyvät pois** ja joutuvat kadotukseen, vaan niitä, jotka **uskovat sielunsa pelastukseksi.**

Myönteisyys ja kielteisyys

Elämme Suomessa aikaa, jossa kaikki asiat pitäisi esittää mahdollisimman myönteisellä tavalla, jotta viesti menisi perille. Japanilaisessa kulttuurissa asia on viety vielä hiukan pidemmälle, niin että kielteisetkin asiat pitää ilmaista myönteisesti, tosin niin että kuulija ymmärtää asian kielteiseksi. Suomalaisia saattaa siellä harmittaa suoruuden puute. Tietyllä alueella maassamme osataan olla töksähtävänkin suorapuheisia. Sosiaalisessa mediassa tosin nykyään ja lisääntyvässä määrin muuallakin suora kielteisyys jopa häpeämättömän ruma kielenkäyttö on tullut ongelmaksi.

Jeesus oli julkisessa toiminnassaan erittäin suorapuheinen ja käytti usein jopa enemmän kielteistä puhetta kuin myönteistä. Hän esimerkiksi varoitti enemmän ihmisiä joutumasta iankaikkiseen kadotukseen kuin rohkaisi heitä tavoittelemaan ikuista elämää, vaikka hän ennen kaikkea halusi ihmisten uskomalla evankeliumin pelastuvan. Mutta kun se edellytti totuuteen tulemista, syntiensä tunnustamista, Jeesus ei kaihtanut käyttää hyvinkin kielteisiä ilmaisuja.

Heprealaiskirjeen kirjoittaja seuraa Jeesuksen tapaa sekä varoittaen että rohkaisten hyvin suoralla tavalla. Toisaalta kirje kuvaa silmiemme eteen Kristuksen ylipappina ja kuninkaana, syntimme sovittajana ja puolestapuhujanamme, mutta toisaalta se toistuvasti varoittaa uskossaan penseyden valtaan ajautunutta seurakuntaa kauheista seurauksista, mitkä luopuminen ja palaaminen entiseen elämään tulisivat tuomaan mukanaan. Varoitus alkaa heti toisesta luvusta, voimistuu kuudennessa ja täsmentyy tämänhetkisessä jaksossamme ja huipistuu lopulta 12. luvun lopussa.

Kaikkiin varoituksiin sisältyy samalla kuvausta siitä, miten pyhä Jumala kunniassaan on ja miten syvästi hän vihaa kaikkea syntiä vaikka haluaakin pelastaa jokaisen syntisen, joka syntinsä tunnustaen kääntyy häneltä armoa anomaan Jeesuksen uhriviereen vedoten.

Tahallinen synnin harjoittaminen

Jos me tahallamme jatkamme synnin tekemistä päästyämme tuntemaan totuuden, ei ole enää uhria meidän syntiemme tähden vaan kauhea tuomion odotus ja tulen kiivaus, joka syö vastustajat. (26-27)

Vuoden 1938 käännös *"jos me tahallamme teemme syntiä"* on ajanut aika monia uskovia epätoivon partaalle, kun he ovat nähneet oman syntisen luontonsa jatkuvasti kiusaavan heitä kaikenlaisiin synteihin ja he tajuavat kuin usein he aivan tahallaan lankeavat niihin ja joutuvat katumaan syvästi tekojaan ja laiminlyöntejään. Käyttämäni Raamattu Kansalle *"tahallamme jatkamme synnin tekemistä"* käännös huomioi kuitenkin kreikankielen verbimuodon, joka tarkoittaa jatkuvaa tekemistä eikä yksittäisiä lankeemuksiamme. Jokainen uskova "saa kaikki syntinsä runsain määrin joka päivä anteeksi" niin kuin Luther kirjoittaa edellyttäen, että hän langettuaan tunnustaa syntinsä ja Jeesuksen veressä pyytää niitä anteeksi. Ehdoin tahdoin tapahtuva synnin harjoittaminen ilman halua tehdä synnistä parannusta, kun on sen tajunnut Jumalan sanan perusteella, johtaa uskovan ihmisen paatumuksen tilaan. Siitä Jumala sanallaan pyrkii häntä herättelemään, jotta hän palaisi uskon tielle.

Asiasta on hyvinä esimerkkeinä muun muassa se, mitä Herra Jeesus kirjoitti Ilmestyskirjassa seurakunnille, jotka olivat syntyneet väkeväen herätyksen keskellä, mutta jotka 30 vuotta myöhemmin olivat osin vaipuneet penseyteen tai jopa lähes kuolleen tilaan ulkoisen toiminnan edelleen pyöriessä:

Herää valvomaan ja vahvista jäljelle jääneitä, niitä, jotka olivat jo kuolemaisillaan, sillä minä en ole havainnut tekojasi täydellisiksi Jumalani edessä. Muista siis, mitä olet saanut ja kuullut, noudata sitä ja tee parannus. Jos et valvo, minä tulen kuin varas, etkä sinä tiedä, millä hetkellä minä tulen luoksesi. (Ilm. 3:2-3)

Hirveä tuomio

Nyt on syytä muistaa, että kirje on lähetetty nimenomaan seurakunnille, jotka olivat tulleet tuntemaan totuuden. Uskovat siis tunsivat totuuden omista synneistään ja totuuden Jeesuksen valmistamasta Golgatan sovitustyöstä. He olivat myös ottaneet armon vastaan. Mutta kääntyyään takaisin maailmaan ja alettuaan tietoisesti harjoittaa syntejä, joita ennen olivat tehneet parannusta, he joutuivat käsittämättömän suureen vaaraan, sillä tällaisten syntien puolesta ei ole enää uhria, ei ole toista Kristusta, joka tulisi pelastamaan sellaisia syntisiä, koska he tekevät syntiä sitä viimeistä ja ainoaa parannuskeinoa vastaan, joka ihmisille on tarjolla.

On huomattava, että edellisessä jakeessa kirjoittaja puhuu niistä, jotka ovat jättäneet oman seurakuntansa kokoontumisissa käymisen pois. Vaikka hän ei ajattele, että kirjeen saajat olisivat joutuneet jo tähän kauheaan paatumuksen tilaan, hän varoittaa koko seurakuntaa. Seurakuntayhteydestä pois vetäytyneet olivat osaksi jo palailleet entisen juutalaisen temppelipalvelun puoleen ehkä siksi, että siten he välttivät vainoa, koska juutalaisilla oli vielä silloin Rooman valtakunnassa erityisoikeus harjoittaa uskontoaan ja kieltäytyä palvomasta keisaria jumalan. Vanha suola oli al-

kanut maistua. Vastaavassa tilanteessa olivat Galatian seurakunnat, joille Paavali joutui kirjoittamaan kovat sanat:

Vakuutan vielä jokaiselle ihmiselle, joka ympärileikkauttaa itsensä, että hän on velvollinen täyttämään koko lain. Te olette joutuneet eroon Kristuksesta, te, jotka yritätte lain avulla tulla vanhurskaiksi. Te olette langenneet pois armosta. Mutta me odotamme Hengessä uskon kautta sitä vanhurskautta, jota toivomme. (Gal. 5:3-5)

Niin Paavali kuin Hebrealaiskirjeen kirjoittaja näkivät sen hirvittävän vaaran, mihin seurakunnat olivat joutuneet ja siksi molemmat halusivat palauttaa ne takaisin aidon parannuksen ja armossa elämisen tielle.

Kirjoittaja varoittaa siitä täydellisestä tuhosta, joka odottaa kaikkia itsepäisiä luopioita kuoleman ja tuomion hetkellä, kun Tuomari suuntaa heitä vastaan tulisen vihan, joka kuluttaa vastustajansa. Heidät tuomitaan kuluttavaan tuleen ja ikuiseen piinaan. Tästä kauheasta kohtalosta Jumala antaa joillekin luopioille jo maan päällä ollessaan pelottavan aavistuksen omassatunnossaan, kauhistuttavan odotuksen sitä kohtaan ja epätoivon siitä, että he koskaan pystyisivät kestämään tai välttämään sitä.

Tuomio saadun valon mukaan

Joka hylkää Mooseksen lain, sen on armotta kuoltava kahden tai kolmen todistajan sanan nojalla. Kuinka paljon ankaramman rangaistuksen ansaitseekaan mielestänne se, joka tallaa jalkoihinsa Jumalan Pojan, pitää epäpyhänä liiton veren, jossa hänet on pyhitetty, ja pilkkaa armon Henkeä! (28-29)

Viimeinen tuomio, joka kohdistuu pelastuksen hylänneisiin syntisiin, perustuu siihen valoon, jonka ihmiset ovat eläessään maan päällä saaneet. Ne, jotka tietämättään tekevät syntiä saavat pienemmän rangaistuksen kuin ne, jotka tietoisesti rikkovat Jumalaa vastaan.

Pakanat, jotka eivät koskaan saaneet kuulla evankeliumia, tuomitaan yleisen ilmoituksen valon mukaan:

Kun pakanatkin, joilla ei ole lakia, tekevät luonnostaan, mitä laki vaatii, niin he, vaikka heillä ei lakia olekaan, ovat itse itselleen laki. Näin he osoittavat, että lain vaatimukset on kirjoitettu heidän sydämeensä, kun heidän omatuntonsakin todistaa ja heidän ajatuksensa yhdessä syyttävät tai myös puolustavat heitä sinä päivänä, jona Jumala minun julistamani evankeliumin mukaisesti tuomitsee ihmisten salaisuudet Kristuksen Jeesuksen kautta. (Room. 2:14-16)

Jokainen ihminen tietää omantuntonsa todistuksen perusteella ansaitseviensa tuomion kuoleman jälkeen ja siksi ihmiset pelkäävät kuolemaa ja monet yrittävät vakuutella itselleen, että kuoleman on kaiken loppu, koska tuomio pelottaa.

Juutalaiset, joilla on Vanha testamentti ja Mooseksen laki, mutta eivät sitä noudattaneet, saavat kovemman tuomion teoistaan kuin pakanat, joiden saama valo oli himmeämpi kuin heidän: *Jumala ei katso henkilöön. Kaikki, jotka ovat tehneet syntiä ilman lakia, myös hukkuvat ilman lakia, ja kaikki, jotka lain alaisina ovat tehneet syntiä, tuomitaan lain mukaan. Eiväthän lain kuulijat ole vanhurskaita Jumalan edessä, vaan lain noudattajat julistetaan vanhurskaiksi. (Room. 2:11-13)*

Kaikkein kauhein osa on kuitenkin niillä entisillä kristityillä, jotka olivat päässeet maistamaan Jumalan armoa Kristuksen sovitustyön tähden, mutta jotka sen jälkeen kääntyvät Herraa vastaan tahallisessa synnin harjoittamisessa ja polkien jalkoihinsa liiton veren ja pilkanneet Pyhää Henkeä.

Tavallisen ihmisen jalkoihin tallaaminen osoittaa sietämätöntä röyhkeyttä, kunniallisen henkilön kohtelevaaminen tuolla halpamaisella tavalla on sietämätöntä, mutta tällainen kohtelu Jumalan Pojalle, joka itse on Jumala, on oltava suurin vihastumisen aihe, hänen persoonansa jalkoihin tallaaminen, kieltämällä hänen olevan Messias, hänen jalkoihin tallaaminen likana, sopimattomana. Mikä rangaistus voi olla liian suuri sellaisille ihmisille?

Luopiot pitävät epäpyhänä Kristuksen verta, jolla luopio pyhitettiin eli kastettiin, näkyvästi vihittiin uuteen liittoon kasteen kautta ja päästettiin Herran ehtoolliselle. Luopiot olivat aiemmin näyttäneet pitävän Kristuksen verta suuressa arvossa, mutta alkavatkin pitää sitä epäpyhänä, ei sen parempana kuin pahantekijän verta, vaikka sen jokainen pisara on äärettömän arvokas.

On huomattavaa, että nyt Jumalan kolmannesta persoonasta käytetään ilmaisua *"armon Henki"*. Pyhä Henki tuo evankeliumin sanan kautta ihmissydämeen Jumalan armon. Pyhä Henki puhuu ihmiselle evankeliumin sanan kautta ja tarjoaa Kristuksen veressä pelastusta. Joka pilkkaa Henkeä torjuu lopullisesti Jumalan tarjoaman armon ja pelastuksen, hän sulkee ja paaduttaa sydämensä siltä ainoalta pelastustieltä, joka on ihmiselle valmistettu. Niin hän jää ikuisen tuomion alle.

Jumala vihollisena

Mehän tunnemme hänet, joka on sanonut: "Minun on kosto, minä olen maksava", ja vielä: "Herra on tuomitseva kansansa." Kauhistuttavaa on langeta elävän Jumalan käsiin. (30-31)

Sanalla kosto on suomenkielessä erittäin vahva kielteinen tunnesisältö, mutta Raamatussa se, tarkoittaa oikeudenmukaista rangaistusta palkkaa pahuudesta. Rangaistus on ainoa tapa sovittaa synti ja poistaa vääräys. Oikea rangaistus on siksi oikeuden toteuttamista. Kadotus on oikeudenmukainen rangaistus eikä siellä kukaan voi enää tehdä syntiä. Se on Jumalan pyhä tuli, jossa sinne joutuva saa täydellisesti ansaitsemansa rangaistuksen tekemistään synneistä ja laiminlyönneistään. Jumalan antama tuomio on täydellinen.

Ihmisen pelastuksessa ei ole kysymys vain vapautumisesta synnin syyllisyydestä Kristuksen sovitustyön tähden vaan myös ja jopa ennen kaikkea pelastumisesta Jumalan vihan alta. Synnissä syntyneiden ihmisten päällä lepää Jumalan viha, jonka voi poistaa vain Jeesuksen sovitustyö ristillä:

Joka uskoo Poikaan, sillä on iankaikkinen elämä. Mutta joka ei ole kuuliainen Pojalle, ei ole näkevä elämää, vaan Jumalan viha pysyy hänen päällään. (Joh. 3:36)

Usein kuulee sanottavan, että Jumala vihaa syntiä, mutta rakastaa syntistä ihmistä. Ajatukseen sisältyy kuitenkin sellainen harha, että synti olisi ikään kuin syöpäkasvain tai tauti, joka on erillinen ihmisestä ja joka siksi voidaan myös poistaa ja parantaa. Vaikka synti ei ole alkuperäistä ihmisen luomisessa, se on tunkeutunut niin sydämeemme ja elämäämme, että me itse teemme syntiä omalla persoonallamme ja

olemme kokonaan vastuussa siitä mitä teemme. Siksi synnin tekijä on Jumalan vihan alla.

Oikeampi tapa olisi sanoa, että Jumala vihaa syntiä ja ihmistä, joka tekee syntiä, mutta saman aikaisesti hän Kristuksen tähden rakastaa syntistä ihmistä ja tahtoo pelastaa hänet synnin, kuoleman ja Saatanan vallasta ja oman vihansa alta armon alle, rakkauden ja totuuden valtakuntaan. Jumalan viha syntiä ja syntistä ihmistä kohtaan juontaa hänen pyhästä rakkaudestaan. Jos hän jättäisi synnin ja vääryyden tuomitsematta ja rankaisematta, kukaan vääryyden uhri ei voisi saada oikeutta ja koko maailmanhistoria päättyisi synnin, kuoleman ja Saatanan riemuvoittoon.

Kauheinta mitä ihmiselle voi tapahtua on jäädä Jumalan vihan alle hänen pyhyytensä tulen liekkien keskelle. Jeesus varoittaa:

Älkää pelätkö niitä, jotka tappavat ruumiin mutta eivät voi tappaa sielua. Pelätkää ennemmin häntä, joka voi sekä sielun että ruumiin hukuttaa helvettiin. (Matt. 10:28)

Mikä rangaistus voi olla ankarampi kuin kuolla ilman armoa? Vastaus: Kuolla pois armosta, armosta ja laupeudesta, halveksimalla niitä. Kuinka kauhea onkaan tilanne, kun ei vain Jumalan oikeudenmukaisuus, vaan myös hänen väärinkäytetty armonsä ja laupeutensa vaativat kostoja!

Muistele menneitä!

Muistakaa menneitä päiviä, jolloin te valoon päästyänne kestitte monet kärsimysten aiheuttamat kamppailut. Toisaalta teitä häpäistiin ja ahdistettiin kaikkien katsellessa, toisaalta taas olitte niiden kohtalotovereita, jotka kokivat samaa. Te kärsitte yhdessä vankien kanssa ja iloiten hyväksyitte omaisuutenne ryöstön, sillä te tiesitte, että teillä on parempi omaisuus, joka pysyy. (32-34)

Japanissa on eräs hengellinen laulu, joka alkaa: "Laskekaamme kaikki saamamme Herran armon osoitukset!" Vaikka uskova katsoo ensi sijassa ylöspäin Herraan ja eteenpäin odottaen hänen paluutaan kirkkaudessa, meille on myös tarpeen ajoittain muistella, miten ja mistä Herra meidät kutsui pelastukseen ja millaista oli ensirakkaus Jeesukseen. Samalla on hyvä tarkistaa, olemmeko edelleen tekemässä niitä sanoja asioita, joita ensirakkaudessa ilolla teimme. Rukoilemmeko Herraa koko sydämemme jakaen, kuuntelemmeko Herran ääntä Sanassa, onko seurakunta meille sen kaikista puutteistaan huolimatta yhä rakas ja onko meillä rakkautta niitä kohtaan, jotka eivät tunne Herraa ja viemmekö heille evankeliumin hyvää sanomaa sanoin ja teoin.

Kirjeen saajat juutalaiskristityt olivat heti uskoon tulon jälkeen joutuneet vainon kohteeksi. Asia oli sikäli ymmärrettävää, että luonnollisessa pimeässä tilassa ihmiset eivät kohtaa hyökkäyksiä Saatanalta ja maailmalta. Mutta niin pian kuin tulemme uskoon, pääsemme osallisiksi armosta, pimeyden voimat alkavat vastustaa meitä jopa väkivaltaisesti. Niiden, jotka elävät jumalisesti Kristuksessa Jeesuksessa, täytyy kärsiä vainoa.

Kirjeen saajat olivat kokeneet henkilökohtaista häpäisyä katseenvangitsijoina, maailman spektaakkeleina. Heidän maineensa oli tahrattu ja se satutti, sillä heihin kohdistettu häpäisy osui myös Herraan Jeesukseen. Heiltä vietiin omaisuutta, he joutuivat kärsimään sakkoja ja menetyksiä. Jotkut joutuivat myös vankeuteen. Täs-

sä vaiheessa kirjeen saajista ketään ei ollut vielä surmattu, vaikka he olivat saaneet kuulla muualta marttyyrikuolemista.

Kun ajattelen sitä, miten uskovana lukiolaisena katkeroiduin siitä, että työmaalla minulta 5 euron verran rahaa vipannut mies ei velkaansa koskaan maksanut, saatan kuvitella, miten kokonainen omaisuuden ryöstö olisi synnyttänyt syvää vihaa ja katkeruutta. Mutta niin ei käynyt, koska ensirakkaudessa Herraan ilo hänestä ja tulevisista iankaikkisista aarteista painoi niin paljon, että ajallisille menetyksille ei painoa annettu.

Toisaalta he olivat kärsineet siksi, että rakastivat toisia uskovia, jotka olivat joutuneet vankilaan. He olivat käyneet viemässä näille ruokaa, mutta jotkut heistä oli jopa viety samaan vankilaan, jonka vangittuja uskonveljiä he olivat tulleet auttamaan. Heille veljien ja sisarien tuska oli omaa ahdistusta.

Paavalikin käski Galatian uskovia muistelemaan uskoon tuloa ja sen jälkeistä iloa, kun hän kirjoitti: *Ruumiillinen tilani oli teille koettelemus. Ette kuitenkaan halvenneet ettekä inhonneet minua vaan otitte minut vastaan kuin Jumalan enkelin, kuin Kristuksen Jeesuksen. Missä teidän onnenne nyt on? Todistan teistä, että te, mikäli mahdollista, olisitte silloin kaivaneet vaikka silmät päästänne ja antaneet minulle.* (Gal. 4:14-15)

Poisantamisen ilo, rakkauden into näytti hiipuneen niin Galatiassa kuin Heprealaiskirjeen saajien joukossa. Molemmat tarvitsivat nyt uuden rohkaisun palaamalla katselemaan Kristusta, joka oli valmis antamaan heille uudelleen saman ilon ja rakkauden kuin uskonelämän alussa. Mikä oli synnyttänyt alkuajan innon ja palavuuden? Se, että he osasivat verrata kaikkea sitä, mitä maailma tarjoaa, siihen ihmeelliseen Herraan, joka oli antanut heille jo testamentissaan ikuisen perinnön ja josta he Pyhässä Hengessä saivat jo nyt iloita ja maistaa hänen hyvyyttään.

Rohkaisua ja kärsivällisyyttä tarvitaan

Älkää siis heittäkö pois rohkeuttanne, jonka palkka on suuri, sillä te tarvitsette kestävyyttä, että täyttäisitte Jumalan tahdon ja saisitte sen, mikä on luvattu. Vielä vähän aikaa, aivan vähän, niin saapuu se, joka on tuleva, eikä hän viivyttele. (35-36)

Suurin osa Herran omien onnesta lepää hänen sanansa lupausten varassa. Heidän on ensin tehtävä Jumalan tahto muun muassa siinä, että päivittäin tunnustavat rikkomuksensa ja palaavat yhä uudestaan Armahtajansa luokse luottaen Jeesuksen pyhään sovintovereen. Kun he pitävät kiinni evankeliumin sanan lupauksista, he saavat voiman, sillä evankeliumissa on Jumalan voima. Tehtyään niin he tarvitsevat kärsivällisyyttä odottaakseen aikaa, jolloin kirkkauden lupaus täyttyy. He tarvitsevat kestäväisyyttä vaeltaakseen uskollisina, kunnes Jumala kutsuu heidät luokseen tai Herra palaa kirkkaudessaan.

Vaikka kaikki uskovan elämässä on armoa, silti Jeesus lupaa palkan niille, jotka pysyvät uskollisina palveluksessaan häntä: *”Autuaita olette te, kun ihmiset minun tähteni solvaavat ja vainoavat teitä ja valehdellen puhuvat teistä kaikkea paha. Iloitkaa ja riemuitkaa, sillä teidän palkkanne on suuri taivaissa. Samoinhan vainottiin profeettoja, jotka olivat ennen teitä.”* (Matt. 5:11-12) Tai:

"Totisesti minä sanon teille: ei ole ketään, joka minun tähteni ja evankeliumin tähden on luopunut talostaan, veljistään tai sisaristaan, äidistään, isästään tai lapsistaan tai pelloistaan mutta ei saisi satakertaisesti taloja, veljiä ja sisaria, äitejä ja lapsia ja pelloja nyt, tässä ajassa vainojen keskellä, ja tulevassa ajassa iankaikkista elämää." (Mark. 10:29-30)

Pelastus on Jumalan armoa ja Jumala itse valmistaa ne hyvät teot, joissa uskova saa vaeltaa, silti Herra palkitsee niitä, jotka pysyvät uskollisina loppuun asti. Tietysti sekin on olemukseltaan armopalkkaa. Se on armoa armon päälle. Se sisältää nykyisen palkinnon, rauhan ja ilon, ja Jumalan läsnäolon, kun hänen voimansa lepää heidän päällään. Suurinta on kuitenkin se, mitä kirkkaudessa saamme osaksemme katsellessamme Jeesuksen kasvoja ja riemuitessamme hänestä.

Jeesus tulee takaisin

Vielä vähän aikaa, aivan vähän, niin saapuu se, joka on tuleva, eikä hän viivyttele. (37)

Sanotaan, että odottavan aika käy pitkäksi. Sanonta pitää paikkansa, jos odottaja ei tee mitään ja vain istuu ja odottelee. Sen sijaan ahkerasti Herran työtä tekevän aika suorastaan lentää. Hän tulee yllättymään, kun Herra palaa takaisin kirkkaudessaan. Toki Herran omallekin aika voi muodostua pitkäksi, kun hän saattaa joutua kärsimään sairauksia, kipuja ja vainoa. Silloin tiivistyy hänen rukoushuutonsa: "Tule Herra Jeesus!"

Pietari osoittaa kirjeessään, että meidän aikakäsityksemme "pian" saattaa olla aika toisenlainen kuin Jumalan:

Tämä yksi älköön kuitenkaan olko teiltä salassa, rakkaani: Herralle yksi päivä on kuin tuhat vuotta ja tuhat vuotta kuin yksi päivä. Ei Herra viivytä lupauksensa täyttämistä, vaikka jotkut luulevat hänen viivyttelevän, vaan hän on pitkämielinen teitä kohtaan. Hän ei näet tahdo, että kukaan joutuu kadotukseen vaan että kaikki kääntyisivät. Mutta Herran päivä tulee kuin varas. Silloin taivaat katoavat pauhinalla ja alkuaineet kuumuudesta hajoavat, maa palaa ja kaikki, mitä siihen on tehty. Koska tämä kaikki näin hajoaa, millaisia teidän tuleekaan olla pyhässä elämässä ja jumalanpelossa odottaessanne ja jouduttaessanne Jumalan päivän tuloa, tuon päivän, jonka voimasta taivaat hehkuen hajoavat ja alkuaineet kuumuudesta sulavat. Mutta hänen lupauksensa mukaan me odotamme uusia taivaita ja uutta maata, joissa vanhurskaus asuu. (2. Piet. 3:8-13)

Vanhurskas elää uskosta

Minun vanhurskaani elää uskosta, mutta jos hän vetäytyy pois, ei minun sieluni mielly häneen. Me emme ole kuitenkaan niitä, jotka vetäytyvät pois ja joutuvat kadotukseen, vaan niitä, jotka uskovat sielunsa pelastukseksi. (38-39)

Vanhurskautta on kahta lajia. Molemmat ovat Jumalan lahjaa, joka otetaan uskossa vastaan. Ensimmäinen on luettu vanhurskaus. Siinä on kysymys sellaisesta täydellisen oikeamielisestä ja hurskaasta elämästä, jonka Jumala lukee jokaiselle, joka uskossa turvaa Jeesukseen Kristukseen. Jeesuksen synnitön elämä luetaan syntisen ihmisen elämäksi. Sitten on toinen vanhurskauden muoto: vuodatettu vanhurskaus. Se on Pyhän Hengen vaikuttamaa muutosta uskovan elämässä niin, että hän alkaa käytännön elämässä vaeltamaan Jumalan tahdon mukaan. Edellinen on täydellistä ja pysyvää ja sen varassa ihminen pääsee taivaaseen. Jälkimmäinen on puolittais-

ta, vajavaista ja kasvavaa, kun uskovan syntistä luontoa kuoletetaan ja Pyhä Henki pääsee kantamaan rakkauden hedelmää uskovassa. Vuodatettu vanhurskaus ei ole pelastuksen syy vaan sen seuraus. Se on tarkoitettu Jumalan hyväksi, niin että ihmiset näkisivät Jumalan vaikuttavat hyvät työt uskovassa ja antaisivat niistä kunnian Jumalalle.

Vanhurskas elää uskosta eli usko on hänen elämänsä vanhurskaana. Usko ottaa vastaan ja omistaa itselleen sen Jumalan vanhurskauden, joka on valmistettu meille Jeesuksessa Kristuksessa. Usko iloitsee nähdessään, miten Jeesus tuli ihmiseksi, miten Hän noudatti kaikessa lakia meidän hyväksemme. Usko iloitsee nähdessään Jeesuksen antavan itsensä uhriksi, täydelliseksi sovitusuhriksi kuolemassaan. Usko iloitsee, kun se näkee Jeesuksen sovitustyön täyttävän kaiken Jumalan pyhyiden vaatimuksen. Usko panee luottamuksensa Jeesuksen henkilöön, elämään ja Hänen kuolemaansa. Usko huutaa: *"Rangaistus oli Hänen päällään, että meillä rauha olisi."* *"Hänen haavojensa kautta me olemme parannetut."*

Se ihminen, joka uskoo Jumalan menetelmään tehdä ihminen vanhurskaaksi Jeesuksen vanhurskauden kautta ja joka ottaa vastaan Jeesuksen ja nojaa Häneen, on vanhurskas. Jumala itse lukee ja katsoo vanhurskaaksi sen, joka panee ainoaksi turvakseen Jeesuksen elämän ja sovitusuhrin. Usko luetaan vanhurskaudeksi, koska usko tarttuu Jeesuksessa Kristuksessa olevaan vanhurskauteen. Jeesus itse on uskovan vanhurskaus.

Usko, jonka Pyhä Henki antaa, vaikuttaa elämän vanhurskautta, se synnyttää oikeutta, hyvyyttä ja totuutta. Usko Jeesukseen suoristaa ihmisen mielen. Hänen arvostelukykynsä, halunsa, sydämensä kääntyy vanhurskauden suuntaan. Synnit on annettu hänelle vapaasti anteeksi, mutta nyt kiusausten tullen hän huutaa: "Kuinka voisin tehdä näin suuren vääryyden Jumalaa vastaan?" Kristuksen rakkaus pakottaa häntä etsimään totta, oikeaa, hyvää, rakastettavaa ja kunnioitettavaa Jumalan kasvojen edessä.

Uskossa hän on saanut Jumalan lapsioikeuden, nyt sama usko vaikuttaa, että hän haluaa elää lapsen lailla uudessa elämässä. Pyhän Hengen vaikuttama usko tappaa eli kuolettaa syntiä. Jumala armon avulla usko muuttaa halumme ja tekee meistä uusia luomuksia Kristuksessa Jeesuksessa.

Vanhurskaalla on usko Jumalaan, koska Jumala ansaitsee tulla uskotuksi. Jumala on totinen ja Hänen epäilemisensä on vääryyttä. Jumala on uskollinen ja epäluottamus häntä kohtaan on syntiä. Se, joka ei usko Jumalan todistusta omasta Pojastaan, tekee mitä suurinta vääryyttä Jumalan ääretöntä rakkautta kohtaan, rakkautta, joka ansaitsee saada meidän palvontamme, ylistyksemme ja kiitoksemme. Vain hänen rakkautensa voi tyydyttää Jumalan oikeudenmukaisen vaatimuksen ja antaa omalletunnolle rauhan. Ellei ihmisellä ole uskoa, hän ei voi olla vanhurskas, hän on väärä.

Ahtaasti ilmaistuna emme voi elää vanhurskaasti millään muulla tavalla kuin uskolla Jumalaan. Kaikki itseriittoisuus, luottamus omaan on suljettu pois, sillä itseriittoisuus johtaa itsetuhoon. Tunteisiin ja aisteihin perustuva elämä tie vie levottomuuteen ja toivottomuuteen. Älyyn perustuva elämä vie kuivuuden erämaahan. Mielikuvitususkonto vie tyhjyyteen.

Laajassa merkityksessä "vanhurskas elää uskosta" kertoo sen, että vasta sillä hetkellä, kun uskot, alat **elää**, Pyhä Henki antaa todellisen elämän. Siitä alkaa jatkuva elämän prosessi, joka ilmenee jatkuvana kasvuna. Mutta se tapahtuu kaiken aikaa vain sen varassa, mitä Jeesus teki Golgatan ristillä.

Elämisessä vanhurskautettuna ei kysytä kuinka suuri usko on. Ajoittain saattaa tuntua siltä, kuin sitä ei olisi ollenkaan. Usko on kuin suu, jonka kautta elämme. Ravinto saadaan suun kautta. Usko liittää meidät Kristukseen, jossa meillä on kaikki, mitä elämään tarvitaan.

Elämä uskossa on yltäkylläistä, niin kuin Jeesus lupaa. Ilman uskoa ei ole mitään hengellistä elämää. Usko on elämän ydin ja se tekee elämän elämisen arvoiseksi. Koska usko liittää meidät kaikkivaltiaan Jumalan yhteyteen, se takaa elämän voiman. Siinä voimassa usko voittaa myös pimeyden vallat niin kuin Johannes sanoo: *Kaikki, mikä on syntynyt Jumalasta, voittaa maailman. Ja tämä on se voitto, joka on voittanut maailman: meidän uskomme. Kuka voittaa maailman, ellei se, joka uskoo, että Jeesus on Jumalan Poika? (1. Joh. 5:4-5)*

Pois vetäytyminen

Uskon vastakohta on tietenkin epäusko, mutta se ei tarkoita uskon puutetta vaan vastauskoa. Epäusko vetäytyy pois luottamasta Jumalan lupauksiin ja panee turvansa omaan itseensä, omaan älyynsä, omiin kykyihinsä tai itse luomiinsa turvallisuusrakenteisiin eli epäjumaliinsa. Kirjeen kirjoittaja on vakuuttunut siitä, että saajat eivät olleet vetäytyneet Herran luota vaan halusivat kilvoitella uskossa. Näin minäkin haluan uskoa lukijastani. Seuraavassa luvussa kirjoittaja antaa pitkän luettelon niistä Vanhan testamentin ihmisistä, jotka monenlaisten taistelujen keskellä pysyivät Jumalan yhteydessä uskon kautta ja saivat olla Jumalan käytössä.

Rouva Eiko Satoo kertoo, miten hän sai uskon lahjan

Jumala käytti sisäistä ahdistustani kutsuessaan minut ensi kertaa elämässäni kristillisen kirkoon 19.9.1991. Etsin tietä kirkolle aiemmin käsiini saamani joulujumalanpalveluksen ilmoituksen osoitteen perusteella. Sydämeni täytti huuto: "Auta minua, tee jotain hyväkseni". Kun kuulin seurakunnan pastorilta, että Jeesus pelastaa, mieleni hieman rauhoittui.

Minut ajoi etsimään pelastusta seuraavanlainen elämäntilanne. Tuolloin lukion ensimmäisellä luokalla ollut poikani kieltäytyi menemästä kouluun, kun toinen lukukausi oli alkamassa. Siihen asti hän ei ollut osoittanut mitään oireita koulupelosta, joten hämmästyin ja rupesin murehtimaan hänen tulevaisuuden mahdollisuuksiaan. Kuvittelin ihan tosissani, ettei poikalani olisi mitään tulevaisuutta, ellei hän valmistuisi yliopistosta.

Huolissani kyselin apua sukulaisilta ja viranomaisilta, mutta koska lukio ei kuulu oppivelvollisuuden piiriin, kukaan ei ollut valmis auttamaan saadakseni pojan takaisin kouluun. Pikemminkin koin, että meitä vanhempia syyllistettiin asiassa.

Juuri silloin sanomalehden välistä löytyi ilmoitus, jossa luvattiin 15 euron hinnasta ratkaisua ahdistaviin ongelmiin. Eihän tällaisia ongelmia voi rahalla ratkaista, mutta silloin etsin niin kovasti apua hätääni, että menin ilmoitettuun paikkaan. Kun kerroin asiani, minulta alettiin kysellä oman menneisyyteeni liittyviä asioita. Vastasin rehellisesti. Syyksi poikani tilaan selitettiin se, mitä minä olin menneisyydessäni tehnyt. Kuulemani kauhistutti minua ja aloin

syyttää itseäni. Kun sydämeni ja mieleni oli täynnä vain sitä, miten saisin poikani takaisin kouluun, en kyennyt rauhalliseen harkintaan, vaan maksoin ensimmäisellä kerralla 15 euroa. Seuraavalla kerralla menin tapaamaan heitä 250 euroa mukana, mutta sitä seuraavalla kerralla minulta vaadittiin jo 8000 euron maksua. Kysymykseni, miksi minun pitäisi maksaa niin valtava summa, vastattiin: "Tarvitsen tuon summan rukoillakseni apua pojalleni!" Kun kysyin, mitä minun sitten pitäisi tehdä, minulle kerrottiin aivan tosissaan, että minun pitäisi nousta joka aamu aikaisin ja siivota vessoja.

Ihmettelin, mahtaisiko poikani todellakin saada avun tuollaista tekemällä. Kun aloin epäillä touhua ja tuota suurta rahasummaa vaadittaessa lopulta ilmoitin, että tämä saa nyt riittää, niin yhdessä hetkessä asenne muuttui ja minua alettiin panetella ja uhkailla.

Syyttely palautti mieleeni nuoruudessa tekemiäni syntieni muiston. Surkeat asiat painoivat raskaina sydämelläni. En tiennyt, miten voisin sovittaa vuosien takaiset lankeemukseni. Sieltämätön tuska sisimmässäni palasin kotiini. Syytös, että poikani ongelmat olivat minun syytäni, ei antanut minulle hetkenkään rauhaa. Siksi tartuin lähistöllä asuvalta kristityltä aiemmin saamaani kutsulappuun ja etsin tieni kristilliseen kirkkoon.

Pastori kertoi, että minun ei tarvitsisi olla epätoivoinen, sillä Jeesus kykenee pelastamaan ja auttamaan. Hän rohkaisi minua hirveässä tuskassani. Sitten hän laski hiljaa kätensä minun olkapäälleni ja rukoili puolestani.

Mieleni rauhoittui, lainasin kirkosta Raamatun ja aloin ahmien lukea sitä. Seuraavasta sunnuntaista lähtien rupesin käymään jumalanpalveluksissa, lainasin Raamatun ymmärtämistä helpottavan sanakirjan. Viikolla pidettävässä raamattupiirissä aloin kysellä, kuka Jeesus oikeastaan oli. Etsin tosissani vastausta kysymykseen, miten voisin pelastua.

Seitsemän viikkoa siitä, kun aloin käydä kirkossa, aivan yllättäen kesken jumalanpalveluksen sydämeeni laskeutui selkeä taju siitä, että Jeesus on Jumala. Olin koko sydämestäni etsinyt apua ja pelastusta, mutta sainkin ylhäältä usko siihen, että Jeesus on Jumala. Kaikki harteilla olleet taakkani putosivat pois. Sydämeni täytti rauha. Koin, että voin täydellä luottamuksella jättää kaikki asiani Jumalan käsiin.

Kun sitten palasin yksin kotiin, ihmettelin, miten olin yhdessä hetkessä voinut saada uskon sydämeeni. Silmiini osui silloin nuorena täysin halvautuneen kristityn taiteilijan **Tomohiro Hoshinon** kalenteriin kirjoitettu runo, joka kuuluu näin:

"Siihen, että liikkumaan kykenevä ihminen pysyy hiljaa paikallaan, tarvitaan sinnikkyyttä. Tarvitseekohan minunlainen liikuntakyvytön sinnikkyyttä omaan liikkumattomuuteensa? Kun huomasin sen, oli kuin, minut ohdakkeeseen köyteen tiukasti sitonut pinnistelyn ja ponnistelun side olisi kerralla katkennut."

Silmäys runoon havahdutti minut. Luin sen moneen kertaan. Mutta minähän juuri olen tuollainen! En itse kykene mihinkään kysymysteni ratkaisemiseksi. Olen juuri tuo liikkumaan kykenemätön. Olin siihen asti kuvitellut saavani aikaan jotain tekemisilläni ja sinnikkyydelläni. Mutta kun minut havahdutettiin todellisuuteen, etten omin voimin saa mitään aikaan, olen liikkumaan kykenemätön heikko olento, saatoinkin avata koko sydämeni Jeesukselle Kristukselle ja ottaa hänet vastaan Vapahtajanani.

Tuona hetkenä saatoin jättää myös poikani asiat Jumalan käsiin. Jumala on hänet luonut. Jumala on valmistanut häntä varten myös tien ja kykenee kuljettamaan häntä sitä myöten. Ta-

jusin, ettei poikani ollut tullutkaan tähän maailmaan pelkästään minun kauttani. Omiin voimiini luottaessani olin ajautunut tuskan pyörreimuun, mutta siitä hetkestä aloin rukoilla, että voisin yhä syvemmin luottaa Jumalaan.

Kun sain lahjaksi uskon, ajattelin olevani pelastunut. Mutta siinä vaiheessa minulla ei vielä ollut varmuutta siitä, että olinko saanut syntini anteeksi. Menemällä naimisiin olin onnistunut kätkemään menneisyyteni häpeän, mutta syntieni synkkä todellisuus säilyikin kipuna sydämessäni. Jumala käytti poikani koulupelkoa paljastaakseen sydämeeni kätkeytyt synnit ja vapauttaakseen minut niistä sovitustyönsä kautta. Hän kutsui minut tällä tavalla sisälle syntien anteeksiantamukseen, joka tapahtui kasteessani.

Sen vuoden joulukuun 22. päivänä kastehetkellä tunnustin Jumalan edessä syntini: "Herra armahda minua. Syntini ovat minun, eivät poikani!" Jeesus Kristus, joka rukoili ristin puulla "Isä anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä mitä tekevät", otti minunkin syntieni rangaistuksen kannettavakseen.

Jeesuksen Kristuksen kallis ristin uhri valmisti myös minun sydämelleni anteeksiantamuksen. Sain vakuuden hänen rakkaudestaan. Tänään kiitän Jumalaa siitä lahjasta, että synnit anteeksi saaneena saan vaeltaa uudessa elämässä hänen edessään häntä rukoillen. (2005)

Entä sinä?

Oletko jo päässyt riemuitsemaan siitä, että saat olla uskon kautta Jumalalle kelpaava, saat olla vanhurskas. Oletko jo ymmärtänyt, että Jeesuksen veri Golgatalla riittää sinuakin varten? Jos olet, kiitä ja kerro muillekin se evankeliumi Jeesuksen ristin kuolemasta ja ylösnousemuksesta, jonka perusteella sait uuden elämän.

Ellet vielä ole saanut uskon lahjaa, muista, että Jeesus itse lähestyy sinua Raamatun sanassa ja seurakunnan julistamassa sanassa. Anna sanan osua sydämeesi, anna sen tutkia sen syvyydetkin! Vaikka sana tekee kipeää, totuuden paljastuminen hävettää, Herra haluaa viedä sinut näkemään, että Hän kärsi ristillä juuri sinun sydämesi syvimpienkin syntien tähden. Hän haluaa sinut pelastaa. Huuda siksi Häntä koko sydäimestäsi avuksi. Hän haluaa antaa sinullekin uskon ja sen mukana uuden elämän Jumalan vanhurskauttamana.